

Sažetak

Stjepan Babić, sveuč. prof. u miru, Zagreb
UDK 811.163.42-46:81'373.611, znanstveni članak
Primljen 8. listopada 2004, prihvaćen za tisak 8. studenoga 2004.

Magnetic Storm

This paper discusses the usage of the adjectives *magnetni* and *magnetski* (both translated into English as *magnetic*) in the standard Croatian language in regard to the system of derivation of adjectives. Additionally, the paper discusses the distribution of the synonymous suffixes *-ni* and *-ski*.

DOPUNE HRVATSKOJ GRAMATICI
(uz 400. obljetnicu prve hrvatske gramatike)

Branka Tafra

Proteklo se desetljeće i po u slavističkoj literaturi mogla pročitati tvrdnja o restandardizaciji na središnjem južnoslavenskom prostoru, odnosno o raspadu dotada jednoga standardnoga jezika na nekoliko novih koji se tek sada diferenciraju umjetnim povećavanjem razlikovnih obilježja prema drugim južnoslavenskim standardnim jezicima koji su nastali na istoj dijalektnoj osnovi. U slavistici se sredina 19. st. bez znanstvene osnove predugo smatrala, a nažalost neki slavisti još uvijek smatraju, prijelomnicom u standardizaciji hrvatskoga jezika. Ne bi za znanost bilo dobro da se devedesete godine 20. st. tumače kao nova prijelomnica. U jezičnu normu u prvom se razdoblju kao novost u odnosu na prethodno uvodi dvojina u sklonidbu, koja se nije mogla održati jer je odavno bila morfološki arhaizam, i ostavljaju samo neizjednačeni nastavci za DLI mn., iako su dotad novoštokavski nastavci bili propisivani. U drugom je razdoblju samo pojačana skrb za jezik, pa prema tomu pojačan i purizam, koji u vrijeme globalizacije nikako ne može biti starčevićevskoga ili šulekovskoga tipa. Prema tomu, oba su ta dva, za hrvatski jezik "sudbonosna" razdoblja samo nastavak dotadašnjega puta hrvatskoga standardnoga jezika kojemu je temelj bio zacrtan pred četiri stoljeća. Niti je u Hrvatskoj tek polovicom 19. st. prihvaćena novoštokavština kao književnojezični izraz, ta već prva hrvatska gramatika sadrži i novoštokavske oblike (nastavak *-a* u G mn., *-ima* u I mn.), niti današnji hrvatski standardni jezik postoji zahvaljujući isključivo političkim događajima 1990. godine. Te se godine, naime, dogodilo isto ono što i 1847. godine: hrvatski je jezik

samo pravno promijenio svoj status jer ga je Hrvatski sabor proglasio službenim, što znači da je prije tih povijesnih prijelomnica bio potpuno izgrađen i sposoban za sve funkcije koje jedan standardni jezik ima.

Povijesno gledano, hrvatski standardni jezik i srpski razvijali su se samostalno, konvergentnim se procesima u jednom razdoblju nastojalo od dvaju napraviti jedan, ali se nikad u tome nije uspjelo, a najnoviji divergentni procesi samo su ih vratili na vlastita mjesta. Nije valjana usporedba s nekim policentričnim standardnim jezicima, primjerice s engleskim ili njemačkim, u kojih djeluju samo divergentne silnice, dakle jedan se cijepa na više (zasad) varijanti.

Samostalnost se hrvatskoga standardnoga jezika dokazuje i činjenicom da se dobar dio današnjih jezičnih norma može u kontinuitetu pratiti od prve hrvatske gramatike, od *Temelja ilirske gramatike* Bartola Kašića iz 1604. godine. S vremenom su se neke norme mijenjale, a neke dograđivale tako da se danas s velikom sigurnošću može i bez normativnih priručnika znati što pripada hrvatskomu jezičnomu standardu, a što ne pripada. O tome lako mogu svjedočiti jezični znalci, ali ostalim govornicima jedini su vodiči kroz jezičnu i pravopisnu pravilnost priručnici. Nezgodno je što se jezični priručnici, osobito gramatike i rječnici, najčešće rade na osnovi prethodnih te se nerijetko sreću isti. "vječni" primjeri ili odredbe koje su potpuno u suprotnosti s upotrebnom normom, s jezičnim sustavom ili s jezikoslovnom literaturom pa izlazi da oni opisuju neko nepostojeće jezično stanje. Tako se u suvremenim gramatikama još iz starih gramatika koje su preslikavale jezične opise iz latinskih gramatika, uvrštavaju umnožni (*dvaput*) i dijelni (*po dva*) brojevi među brojeve kao vrstu riječi, ali i brojevne imenice (u *Hrvatskoj gramatici: brojne imenice*). Ne može se dokučiti zašto se u poglavlju o brojevima nalaze imenice *dvojica, desetak, trećina*. Ako je tvorbena ili značenjska veza posrijedi, druga se ne nazire, tada bi posljedice takva razredbenoga kriterija bile dalekosežne.

Dovoljno je spomenuti da u rječnicima natuknički niz počinje s *abom, abahijom* i *abadžijom*, riječima koje više nitko u hrvatskom jeziku ne upotrebljava i koje su i kao zastarjelice potpuno nepoznate, ali koje se uporno prepisuju iz rječnika u rječnik. Iz prepisivačke su radionice i srpske riječi (*bioskop, boranija, hlor, kiseonik, sunder*) koje se nisu upotrebljavale u hrvatskoj sredini ni u vrijeme zajedništva, a koje se ipak nalaze u hrvatskim rječnicima u naše vrijeme.

Svakako bi se u prvom redu trebao preispitati i leksik koji se opisuje u rječnicima i tekstni primjeri kojima se ilustriraju gramatičke odredbe. Ne bi li bilo vrijeme da naše gramatike¹ napuste ovakve rečenice: *Hiljadak groša ... moglo bi to iznijeti, Da prekratim vrijeme, potražim bud kakvu knjigu*. Jezikoslovci trebaju najprije odrediti jasno koji jezik opisuju, u kojem su ga vremenskom odsječku "uhvatili" i

¹ Ovdje je riječ o *Hrvatskoj gramatici* po kojoj se uči suvremeni hrvatski standardni jezik, a ne o deskriptivnoj gramatici.

tek tada razmisliti o novim modelima opisa. Vrijeme je da se preispitaju odredbe te da se usuglase s upotrebnom normom, a i s novijim jezikoslovnim istraživanjima. Ovdje neće biti riječi o prvome, o samoj kodifikacijskoj normi, nego će se predložiti nekoliko gramatikoloških dopuna koje bi trebalo unijeti u gramatike hrvatskoga standardnoga jezika u nadi da će one potaknuti temeljitije preispitavanje suvremenoga gramatičkoga opisa hrvatskoga jezika. Prijedlozi ostaju u granicama tradicionalne školske gramatike koja svoje korijene vuče iz antike, koju je u hrvatskom jezikoslovlju zacrtao Bartol Kašić i koje se hrvatski gramatičari uglavnom još drže.

Skлонidba imenica

U hrvatskim se gramatikama navode tri sklonidbene vrste: *a, e, i*. Treba uvesti još dvije: pridjevnu i nultu sklonidbu. Ako su riječi *stol, žena, selo, Hrvatska, Nives* imenice, a jesu, tada se mora priznati postojanje pet sklonidbenih vrsta.² Uzimajući nastavak za genitiv jednine kao kriterij za razredbu imeničke sklonidbe, još je Bartol Kašić uspostavio tri sklonidbene vrste. Tako je ostalo sve do vukovskih gramatika, ali su se tomu kriteriju vratili suvremeni hrvatski gramatičari (Tafra, 1981.). I to je ispravno jer je to jedini kriterij koji ne dopušta izuzetke. Kad se on primijeni, više imenice *kći* i *mati* nisu nepravilne, kako su ih gramatike proglašavale. Moguća je unutar takve razredbe daljnja podjela, primjerice u vrsti *a* dvije su podvrste, jedna s akuzativno-genitivnim sinkretizmom (imenice m. r. koje zahvaća kategorija živosti) i druga s akuzativno-nominativnim sinkretizmom (imenice m. r. koje ne zahvaća kategorija živosti i imenice srednjega roda).

Dio je imenica nastao poimeničenjem pridjeva i one su činjenica imeničnoga sustava. Takve su: *Hrvatska, Novi, zeleni, slatko, velečasni*. Rijetko te imenice prelaze u jednu od triju sklonidbenih vrsta, kao što je slučaj s imenicama *dobro, zlo, Draga, Petrovo*. Većina ostaje u pridjevnoj sklonidbi. *Hrvatska gramatika* ima poglavlje "Promjena poimeničenih pridjeva", ali se u njemu za riječi kao što su *Novi* i *Zrinski* tvrdi da su pridjevi koji imaju značenje imenice i koji zadržavaju oblik pridjeva. Budući da je riječ većinom o imenicama³, nema nikakve dvojbe da su ta imena imenice i da se ne sklanjaju ni po jednoj od triju sklonidbi. To je razlog zašto u poglavlju o imenicama treba uvesti četvrtu sklonidbenu vrstu, pridjevnu. Postavlja se pitanje je li ona u potpunosti pridjevna. Ona jest pridjevna, a izuzeci se trebaju pobrojiti. Instrumental *Čehovom* i *Turgenjevom* morfološki je pokazatelj završene konverzije.

Kako su i posuđenice postale sastavnicom hrvatskoga leksika, a jedan se dio

² Takav je zaključak iznesen i prije (Tafra, 2000.): "Prema tomu u hrvatskom jeziku postoji pet (a ne tri) sklonidbenih vrsta: *a, e, i, ∅* i pridjevna sklonidba."

³ Osim imena ima dosta i općih imenica u sva tri roda, npr. *velečasni, večernja, cijelo*.

imeničnih posuđenica ne sklanja, treba uvesti i petu sklonidbenu vrstu, nultu. Premda Babić i dr. (1991.) sklanjaju imenicu *Nives* ne samo u jednini nego ju sklanjaju i u množini, jezikoslovci će se složiti da se imena *Nives*, *Doris* i sl. te imenice kao što su *ledi*, *mis* ne sklanjaju. Njima pripadaju i hrvatske riječi *podne* (koja je i sklonjiva i nesklonjiva: *prije podneva/podne*) i *doša*, te prezimena kad su njihovi nositelji ženske osobe, npr. *knjiga Karmen Ivanišević*. Hrvatski su jezikoslovci problem pisanja i sklanjanja stranih imena ostavili pravopisu, premda bi njihova sklonidba trebala naći svoje mjesto u gramatici, a ne u pravopisu. Među njima su nesklonjive samo neke sastavnice višočlanih imena, npr. *iz Santiaga de Chile*, ili cijela višočlana imena i nazivi, npr. *u Comédie Française*, *o Fagus sylvatica*. Nesklonjive su općenito tuđice koje se nisu morfološki prilagodile, npr. *corpus delicti*. Hrvatske školske gramatike ne opisuju novoštokavski jezični sustav, nego opisuju hrvatski standardni jezik. Njegova su stvarnost i *bicikl* sa svojim suglasničkim završetkom *-kl*, i *Nives* sa svojom nepromjenljivošću, ali i *Rio de Janeiro*, ime koje se upotrebljava u rečenici hrvatskoga jezika. Da bi se pravilno upotrijebilo, gramatika mora propisati kako se sklanja. Netko može s pravom prigovoriti da tuđice ne pripadaju u hrvatsku gramatiku, ali ako hrvatski pravopis propisuje kako se pišu, može i hrvatska gramatika propisati sklanjaju li se ili se ne sklanjaju, a ako se sklanjaju, kako se sklanjaju. Vrijeme je da otputujemo iz Kulen Vakufa do Rio de Janeira.

Sklonidba pridjeva

Uvodno jedna napomena o razredbi pridjeva koja se treba napraviti prije opisa sklonidbe pridjeva. Trebala bi se prihvatiti podjela pridjeva na opisne i odnosne, a isključiti gradivne i posvojne. Oni mogu biti samo podrazred odnosnih. Pridjev *bukov* ima različito značenje u sintagmama *bukova skočipipa*, *bukova klu-pa* i *bukova kora*, koja se mogu svesti pod jedno: 'koji se odnosi na bukvu'. Jednako je tako i s pridjevom *sestrin*: *naslijedio je sestrinu kuću* (kuća je sad bratova), *nosi sestrinu odjeću* (nije više sestrina), *razbila je sestriño ogledalo* (ogledala nema pa nije ničije). Najtočnija je definicija 'koji se odnosi na sestru'. Također bi trebalo preispitati oblik dijela pridjeva koji su se dosad smatrali gradivnim tipa *zlatan*. Sinkronijski gledano, posrijedi je opisni pridjev *zlatan* (*dječak je zlatan*) i odnosni *zlatni* (*zlatni zub*) s obzirom na to da se govori da je *prsten od zlata* ili *zlatni prsten* i da se ne govori *prsten je zlatan*.

Kad se pridjevi razvrstaju u podrazrede, tad treba opisati njihovu sklonidbu. Nju treba svakako odvojiti od kategorije određenosti koja je sintaktička kategorija i koja se ne opisuje u morfološkoj. Prema hrvatskim gramatikama izlazi da je kategorija određenosti morfološka kategorija pridjeva jer sve sadrže odjeljke o sklonidbi određenih i neodređenih pridjeva. Na taj se način dvostruko griješi jer ona nije ni pridjevna kategorija ni morfološka kategorija. I u gramatikama i

u jezikoslovnim se radovima hrvatski jezikoslovci uporno drže dijakronijske slike sklonidbe pridjeva. To što su se svi pridjevi sklanjali po dvjema sklonidbama, odnosno što je u složenoj sklonidbi anaforička zamjenica (drugi dio pridjevne složenice) imala funkciju određenoga člana pa je tako određenost imala morfološku oznaku u jednom sklonidbenom tipu, nije razlog da se i dalje kategorija određenosti veže uz sklonidbu pridjeva jer je današnja pridjevna sklonidba promijenjena u odnosu na staro stanje: jedni se pridjevi sklanjaju po obje (većina opisnih), jedni samo po jednoj (većina odnosnih). Ni pridjevni podrazredi nisu podjednako raspoređeni prema sklonidbi.

Današnja je sklonidba pridjeva manjim dijelom ostatak stare sklonidbe, ali se sa sinkronijskoga stajališta nikako ne može govoriti o sklonidbi određenih i neodređenih pridjeva. U morfologiji je potrebno govoriti o dvjema sklonidbenim vrstama, imeničnoj i pridjevno-zamjениčnoj. Opisni se pridjevi sklanjaju po obje: *lijep* i *lijepi* (izuzetke treba pobrojiti, npr. *žarki*, *jarki*), ali se i odnosni također sklanjaju po obje, no kod njih je odnos ili–ili, jedni se sklanjaju po jednoj (*bukov*), a drugi po drugoj (*gradski*). Te se dvije vrste sklonidba mogu nazvati i drukčije, ali je bitno da je riječ o dvjema. Hoće li neki od tih oblika biti “predodređeni” kao oznaka kategorije određenosti, to za morfologiju i nije važno. U rečenicama *Obzor je crven* i *Obzor je žarki* prvi je pridjev prema našim gramatikama “neodređeni”⁴, a drugi je “određeni”, a zapravo oba izriču neodređenost.

Odnosni pridjevi *bukov* i *gradski* sklanjaju se po dvjema vrstama, ali *bukov* nije po tome neodređeni pridjev, a *gradski* određeni. To može razriješiti samo kontekst. O kontekstu također ovisi kad će jedan te isti pridjev izricati određenost, a kad neodređenost: *Onaj mi se sestrin kaput jako sviđa* i *Nedostaje mu sestrine ljubavi*.

Kategorija roda

Rodovni sustavi nisu jednaki u svim jezicima. Neki su sustavi dvočlani, tročlani, a neki četveročlani. Nema ništa sporno u tvrdnji da u hrvatskom jeziku postoje tri roda, kako gramatike i navode. Ovdje se neće raspravljati o tome kako se određuje rod imenica,⁵ ali je nužno za predmet rasprave osvrnuti se na dosta prošireno stajalište da se rod određuje morfološkim sredstvima, odnosno da je određen nominativnim morfemom. Prema tomu bi stajalištu imenice *žena* i *tata* bile istoga roda jer imaju jednak gramatički morfem (*-a*) i jer se sklanjaju jednako (sklonidba *e*). Premda je sklonidba imenica tijesno povezana s kategorijom roda jer se većina imenica jednoga roda sklanja po istoj vrsti, sklonidba se nikako ne bi smjela vezati uz rod

⁴ Našlo bi se lektora koji bi ispravili u “neodređen”, ali kako je riječ o nazivu, pridjev je uvijek “određeni”.

⁵ O tome više: Tafra, 2001.

imenica. Davne je 1812. godine Šime Starčević u svojoj *Ričoslovici* pravilno postupio opisujući sklonidbu i rod odvojeno u dvama poglavljima. Hrvatski su jezikoslovci skloni imenice muškoga roda koje završavaju na *-a* smatrati ženskim rodom samo zato što se sklanjaju kao imenica *žena*. Otuda Anić imenicu *papa* označuje kao ženski rod, a Znika (1994.: 317.) izričito kaže da gramatički rod “upućuje na tip morfološke paradigme”. Silić (1995.) smatra da je imenica *sluga* ženskoga roda, ali muškoga spola koji utječe na sintagmatsko slaganje pa se kaže *dobar sluga, sluge su došli*. Pridjevna riječ i imenica slažu se u rodu, broju i padežu. To je takozvano gramatičko slaganje. Upravo ono pokazuje da je u imeničkoj skupini *dobar sluga* imenica *sluga* muškoga roda. Značenje imenice, a spol je svakako dio leksičkoga značenja, može, ali i ne mora, utjecati na slaganje imenskih riječi u predikatu i subjektu, što je semantičko slaganje, slaganje po smislu (Babić, 1998.), pa je otuda u množini predikat u muškom rodu, a subjekt u ženskom rodu. Kad bi spol određivao slaganje, ne bi bilo moguće reći: *sluge su došle, kolege su odlučile*.

Većina je imenica zaista ili muškoga, ili ženskoga ili srednjega roda. Budući da se sve imenice ne mogu tako razvrstati, opis se rodovnoga sustava u hrvatskim gramatikama treba dopuniti. U hrvatskom jeziku postoje imenice koje su

- ◇ muškoga (*papa*), ili ženskoga (*sestra*) ili srednjega roda (*vrata*)
- ◇ općega roda (epiceni): (*ovaj/ova*) *pijanica, budala, izbjeglica, dobričina*

Rod tih imenica ovisi o spolu referenta na koje one referiraju: *Staroga pijanicu zvala je njegova žena, također poznata pijanica, Šljivko*. Veliku skupinu čine imenice s dometkom *-ica*. Kad bi bilo točno da gramatički rod “upućuje na tip morfološke paradigme”, tada bi imenice *učenica* i *izjelica* morale imati isti nastavak u vokativu. A nemaju! Dok se može reći *oj, izjelice/izjelico*, ne može se reći *oj, učenico*. Imenice općega roda koje se tvore dometkom *-ica* imaju vokativ i s nastavkom *-o*.

- ◇ dvorodovne: *bol, svrbež, pelud*⁶ (m. r. /ž. r.), *finale* (m. r./s. r.)

Neke imenice mogu imati dva roda. Postoje dva rješenja: ili ih ostaviti pa neka svatko upotrebljava kako želi, ili norma treba dati jednomu rodu prednost. Tomu treba dodati da i nereferencijalni leksik također može imati dva roda ovisno o tome što označuje: Današnje *r* noviji je grafem za slogotvorni */r/*. Ta je dvorodovnost rezultat uzusa, a ne propisa.

- ◇ raznorodovne u jednini i množini (morfološki supletivizam): *tango/tanga, torpedo/torpeda, torzo/torza* (m. r./s. r.), *kolega/kolege* (m. r./ž. r.), *oko/oči, uho/uši* (s. r./ž. r.)
- ◇ raznorodovne u osnovnom i prenesenom značenju: *kukavica* l. ž. r. ptica se-

⁶ Problem roda imenice *pelud* obradila je detaljnije S. Ham, 2004.

lica *Cuculus canorus* 2. m. r./ž. r.⁷ osoba koja se boji, koja nema dovoljno hrabrosti

Gramatike opisuju samo tipične primjere, a to znači da je imenica soba ženskoga roda i u jednini i u množini. Potrebno je dodati da dio imenica mijenja rod u množini.

Tablica 1. pokazuje da sklonidbena vrsta nije predvidljiva na osnovi nominativnoga završetka, a tablica 2. pokazuje da se imenice istoga roda mogu sklanjati po različitim vrstama.

Tablica 1. Odnos nominativnoga nastavka i roda

m. r.	ž. r.	s. r.
<i>kolega</i>	<i>soba</i>	<i>doba</i> ⁸
<i>braco</i>	<i>Sapfo</i>	<i>selo</i>
<i>Ante</i>	<i>Mare</i>	<i>more</i>
<i>most</i>	<i>mast</i>	<i>rame</i>
<i>juni, juli</i> ⁹	<i>kći</i>	–

Tablica 2. Odnos roda i sklonidbe

sklonidba	a	e	i	p	o
m. r.	<i>most</i>	<i>tata</i>	-	<i>velečasni</i>	<i>don</i> ¹⁰
s. r.	<i>selo</i>	-	-	<i>cijelo</i>	<i>doba</i>
ž. r.	-	<i>žena</i>	<i>kost</i>	<i>Hrvatska</i>	<i>Nives</i>

Možda je upravo 400. obljetnica prve hrvatske gramatike prigoda da se počne preispitivati dosadašnji model gramatičkoga opisa, barem dok ne dobijemo neki suvremeniji model opisa, primjerice, funkcionalnu ili valencijsku gramatiku hrvatskoga jezika.

Literatura

Anić: V. Anić, Rječnik hrvatskoga jezika, Novi Liber, Zagreb, ³1998.

Babić, S., 1998.: Sročnost u hrvatskome književnome jeziku, Matica hrvatska, Zagreb.

⁷ Riječ je o općem rodu.

⁸ Silić (1984.: 108.) smatra da *-a* tu nije pokazatelj srednjega roda, ali ono nije pokazatelj ni muškoga roda u *tata*, pa je *tata* ipak muškoga roda.

⁹ Sklanja se *juni, juna, juli, jula*. Činjenica da hrvatski jezik nema u N jd. m. r. nastavak *-i*, navela je Silića (1995.: 21.) da s razlogom zaključi kako završno *-i* pripada osnovi. (Isto bi se moglo zaključiti i za *-o* u imenici *Sapfo*.) Kad bi tako bilo, teško bi se moglo objasniti kako su osnove i *juli-* i *žiri-* kad je genitiv *jula* i *žirija*.

¹⁰ Riječ je o posuđenicama, npr. *šjor*; i o stranim imenima, npr. *Montreal del Campo*.

- Babić, S., i dr., 1991.: Povijesni pregled, glasovi i oblici hrvatskoga književnog jezika. Nacrti za gramatiku, HAZU, Zagreb.
- Ham, S., 2004.: Peludne dvojbe, *Jezik*, 51. (1.): 19.–31.
- Hrvatska gramatika: Barić, E., i dr., Hrvatska gramatika, Školska knjiga, Zagreb 1995.
- Silić, J., 1984.: Sintagmatski i paradigmatski karakter gramatičkih morfema, Naučni sastanak slavista u Vukove dane, 13/1, Beograd.
- Silić, J., 1995.: Morfologija hrvatskoga jezika, udžbenik za 2. razred gimnazije, Školska knjiga, Zagreb.
- Tafra, B., 1981.: Vrste imeničke deklinacije (s posebnim obzirom na starije hrvatske gramatike), *Jezik*, XXIX. (2.): 44.–47.
- Tafra, B., 2000.: “Nepravilnici” u hrvatskoj gramatici i rječniku, Riječki filološki dani, Zbornik radova s Međunarodnoga znanstvenog skupa Riječki filološki dani održanoga u Rijeci od 3. do 5. prosinca 1998. (ur. Diana Stolac), Filozofski fakultet, Rijeka, str. 465.–476.
- Tafra, B., 2001.: Razgraničavanje roda i spola (gramatički i leksikografski problem), *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 27.: 251.–266.
- Znika, M., 1994.: Gramatički podaci u jednojezičnom rječniku, *Filologija*, 22.–23.: 313.–322.

Sažetak

Branka Tafra, Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, Zagreb
UDK 811.163.42-26:81'336, znanstveni članak

Primljen 20. listopada 2004., prihvaćen za tisak 5. studenoga 2004.

Supplements to Croatian Grammar

Summary

In this paper, the author suggests several supplements to the grammatical description of the Croatian language: two new kinds of declension should be introduced – adjectival declension (e.g. of the noun *Hrvatska*) and zero declension (e.g. for proper nouns such as *Nives*); in the description of adjectives, one should distinguish two kinds of declension separately from the category of definiteness, which is neither a morphological nor an adjectival category; the description of gender should be separated from the declension of nouns; and in addition to the masculine, feminine and neuter nouns, one should also distinguish nouns of general gender (e.g., *pijanica* – English: *drunk* (referring to a person)), two-gender nouns (e.g., *pelud* – English: *pollen*), and nouns of varying gender (e.g., *kolega / kolege* – English: *colleague*).